

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐν ταῖς παρὰ τὸ Ἐρέχθειον γιγνομέναις ἀνα-
σκαφαῖς εὐρέθη περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης
εἰσοδομᾶδος ἐν τοίχῳ ἀπὸ τοῦ βορείου τεύχους τῆς

Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ Ἐρέχθειον διευθυνομένη ἡ
ἐπιγραφή

		ΕΧΟΡΗ
		ΕΔΙΔΑΞΕΚΕΝ
		ΚΛΕΟΥΞ
		ΝΗΙΞΠΑΙΔΩΝ
5	ΟΡΗΓΕΙ	ΔΗΜΟΔΟΚΟΞΕΧΟΡΗΓΕΙ
	ΑΞΕΚΕΝ	ΙΓΓΡΟΘΩΝΤΙΞΑΝΔΡΩΝ
		ΕΥΚΤΗΜΩΝΕΛΕΥ:ΕΧΟΡΗ
		ΚΩΜΩΙΔΩΝ
	ΟΡΗΓΕΙ	ΕΥΡΥΚΛΕΙΔΗΞΕΧΟΡΗΓΕΙ
10	ΝΕΔΙΔΑΞ	ΕΥΦΡΟΝΙΟΞΕΔΙΔΑΞΕΚΕ
	Υ	ΤΡΑΓΩΙΔΩΝ
	ΙΔΩΝ	ΞΕΝΟΚΛΗΞΑΦΙΔΝΑ:ΕΧΟΡΗ
	ΨΗΓΕΙ	ΑΙΞΧΥΛΟΞΕΔΙΔΑΞΕΚΕΝ
	ΖΝ	ΕΠΙΑΒΡΩΝΟΞ
15	ΨΡΗΓ	ΕΡΕΧΘΗΙΞΠΑΙΔΩΝ
		ΧΑΡΙΑΞΑΓΡΥΛΗ:ΕΧΟΡΗ
	ΦΙ	ΛΕΩΝΤΙΞΑΝΔΡΩΝ
		ΔΕΙΝΟΞΤΡΑΤΟΞΕΧΟ
		ΚΩΜΩΙΔΩΝ
20		ΨΡΗΓ

συμπληρωτέα ὧδε:

	[τραγωδῶν]	
	ἐχορή(γαι) ἰδίδασκεν	Βι[... ἐχορήγαι] κωμωδῶν]
	[Ἐπί Φίλο]κλέους	Ἄν[θ..... ἐχορήγαι]
	[Οἴν]ησις παιδῶν	Καλ[..... ἰδίδασκεν]
	Δημόδοκος ἐχορήγαι	Τρα[γωδῶν]
	Ἰπποβοῦντις ἀνδρῶν	Θα[..... ἐχορήγαι]
	Εὐατήμων Ἐλευ(αῖνιος) ἐχορή(γαι)	Κα[..... ἰδίδασκεν]
	κωμωδῶν	Υπ[οαρτήτης.....]
	Εὐρυκλειδης ἐχορήγαι	Ἐπ[ι.....]
	Εὐφρόνιος ἰδίδασκε	
	τραγωδῶν	
5	[κωμωδῶν]	
	[..... ἐχ]ορήγαι	
	[..... ἰδίδ]ασκεν	
	[τραγωδῶν]	
	[..... ἐχ]ορήγαι	
10	[.....] ἰδίδασ(κεν)	
	[ἐπι.....]υ	

[. πα]ίδων	Ξενοκλῆς Ἀφιδνα(ῖος) ἐχορῆ(γει)
[. ἐχορ]ήγει	Αἰσχύλος ἐδίδασκεν
[. ἀνδρῶ]ν	Ἐπὶ Ἀβρωνος
15 [. ἐχο]ρήγ(ει)	Ἐρεχθίης παιδῶν
[κωμωδῶν]	Χαρίας Ἀγρυλῆ(θεν) ἐχορ[ήγει]
[. ἐχορῆ]γ(ει)	Λεωντίς ἀνδρῶν
	Δεινόστρατος ἐχορ[ήγει]
	κωμωδῶν
20	[ἐχο]ρήγ[ει]

Τῶν τριῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης στηλῶν ἡ πρώτη καὶ ἡ τρίτη ὀλοτελῶς σχεδὸν κεκολωθῶμεναι οὐδὲν νέον διδάσκουσιν ἡμᾶς· ἡ τρίτη περιέχει τρεῖς ἀναγραφὰς νικῶν μουσικῶν ἀγώνων. Τῆς πρώτης ἀναγραφῆς σφύζεται ἐλάχιστον μόνον μέρος· τῆς τρίτης ἐλλείπει δυστυχῶς τὸ μέρος τὸ περιλαμβάνον τὴν κωμικὴν καὶ τραγικὴν νίκην τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀβρωνος ἀρχοντος· τῆς δευτέρας πλήρους κατὰ τὰ λοιπὰ ἐλλείπει τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς τῆς νικησάσης ἐν τῷ μουσικῷ ἀγῶνι τῶν παιδῶν. Εὐτυχῶς ἀμφοτέρωτα ταῦτα δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπληρώσωμεν. Καὶ εἰς συμπλήρωσιν μὲν τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς ὁδηγεῖ ἡμᾶς τὸ πρὸ τοῦ ΗΙΞ (στ. 4) σφύζομενον δεξιὸν ἡμισυ τοῦ Ν· ἡ φυλὴ εἶνε ἡ Οἰνηίς· εἰς τὴν συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος ἄγει ἡμᾶς ἡ ἐν τέλει τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ Αἰσχύλου διδασκαλία τῆς Ὀρεστείας ἔχουσα οὕτως:

« Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἀρχοντος Φιλοκλέους ὀλυμπιάδι κη' (1) ἔτει β'. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῶ. Ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς». Ἡ ταυτότης τοῦ ὀνόματος τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ, τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ δημοτικοῦ τοῦ χορηγοῦ καὶ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος πείθουσιν ἡμᾶς, ὅτι ὡς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ πρόκειται περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀρχοντος Φιλοκλέους τῆ Ὀλυμ. 80,2 νίκης τοῦ Αἰσχύλου διὰ τῆς Ὀρεστείας.

Ὁ κωμικὸς ποιητὴς Εὐφρόνιος ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα νικήσας ἦτο ἄγνωστος μέχρι τοῦδε. Ὁ γνωστὸς κωμικὸς ποιητὴς Εὐφρων εἶνε τῆς νέας

(1) Ὁ Meursius διορθοῖ ὀρθοηχοσση (Kirchhoff ἐκδ. Αἰσχύλου).

κωμωδίας ποιητῆς (ἴδ. Meineke, *Historia critica comicorum graecorum* σ. 477 κ. ἐ.).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μαθάνομεν καὶ τὸ ὀρθὸν ὄνομα τοῦ ἀρχοντος τῆς Ὀλυμ. 80,3. Ὁ Διόδωρος ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν κεφαλ. 77, 78 καὶ 79 τοῦ XI βιβλίου ἀναγράφει ἀρχοντας τῆς Ὀλυμπ. 80,1 τὸν Φρασικλείδην, τῆς Ὀλυμπ. 80,2 τὸν Φιλοκλῆ καὶ τῆς Ὀλυμπ. 80,3 τὸν Βίωνα. Ὁ Φιλοκλῆς ὅμως ὁ παρὰ Διοδώρῳ εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ ὁ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς· ἀναγκαίως ἄρα καὶ ὁ μετ' αὐτὸν Βίων εἶνε ὁ τῆς ἐπιγραφῆς ἡμῶν Ἀβρων· οὕτω δὲ γραπτέον παρὰ Διοδώρῳ.

Ὅμοια τεμάχια τῷ παρόντι ἔχουσιν ἀνευρεθῆ πρό χρόνων τινὰ μὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, τινὰ δὲ ἀλλοῦ. Τὰ τεμάχια ταῦτα πάντα εὑρηγνται νῦν ἐν τῷ C. I. A. II, 971 a, b, c, d καὶ e. Τῶν τεμαχίων τούτων τὰ a, b καὶ e ὄντα νῦν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ κεντρικοῦ μουσείου παραβαλόντες πρὸς τὸ ἡμέτερον τεμάχιον εὑρομεν κατὰ πάντα ὅμοια αὐτῷ. Τὰ γράμματα αὐτῶν ταῦτα ὄντα κατὰ τε τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος δὲν φαίνονται παλαιότερα τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 4 αἰῶνος. Αἱ ἐν ἐκείνοις ἀνευρισκόμεναι συγκοπαὶ εὑρηγνται καὶ ἐν τῷ παρόντι τεμαχίῳ, ὡς λ. χ. ἐν στηλ. 2 στ. 12 Ἀφιδνα: καὶ ἐχορῆ ἀντὶ τοῦ Ἀφιδναῖος καὶ ἐχορῆγει.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι πάντα τὰ τεμάχια ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, ἐκ πλείονων πλακῶν βεβαίως συγκειμένην, ἥτις ἀνέκειτο ἐν Ἀκροπόλει καὶ οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἐρεχθίου. Φρονοῦμεν ὅτι ὁ Köhler πραγματευόμενος περὶ τῶν τεμαχίων τούτων ἐν *Mittheilungen des deuts. arch. Institutes* τόμ. III σ. 10 κ. ἐ. ὀρθῶς θεωρεῖ αὐτὰ ὡς μέρη καταλόγου τῶν ἐν τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις νικῶν τῶν μουσικῶν ἀγώνων. Ὡς ἀπλῆν εἰκασίαν ἡμῶν λέγομεν ὅτι πιθανῶς ἡ ἀνα-

γραφῆ αὐτῇ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ βήτορος Λυκούργου δτε οὗτος καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ θεάτορου ἐκινῶνισεν. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀναγραφομένων νικῶν παλαιότερα εἶνε ἡ ἐν C. I. A. II, 971 a ἀναγραφομένη νίκη τοῦ Αἰγαύλου χορηγοῦντος τοῦ Περικλέους· τὴν ἀναγραφὴν ταύτην ἀναφέρει ὁ K6hler (σελ. 106 καὶ 107) εἰς τὴν δῖασκαλίαν τῶν ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας (467). Ὁ Bergk (Rheinisches Museum τόμ. XXXIV σ. 304 κ. ἐ.) ἐπαρμμένος ἀνάγει αὐτὴν εἰς Ὀλυμ. 80,1· διότι καὶ ἀκόμη ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἡμῶν ἔκειτο ὑπὸ τὸ C. I. A. II, 971 a, πρέπει μεταξὺ τῶν δύο τούτων νὰ παραδεχθῶμεν τοῦλάχιστον μίαν ἀναγραφὴν, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐν στήλῃ 2 στ. 1-2 τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἔχορηγῆσαι καὶ εἰδῶσθε, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τὴν πραγματικὴν νίκην τῆς Ὀλυμπ. 80,1 ἀναγραφῆς. Ὁρθῆ δμως εἶνε ἡ τοῦ Bergk (σελ. 331 σημ. 1) παρατήρησις ὅτι ἐν C. I. A. II, 971 b στ. 14 ἔκειτο τὸ ὄνομα τοῦ Εὐπόλιδος· διότι ἐκ τῆς I ὑποθέσεως τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἅσπει πρῶτος ἦν Εὐπολις Κόλαξιν. Ἡ τελευταία ἀναγραφὴ νικῶν εἶνε ἡ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστοφάνους (331 Ὀλυμπ. 112,2) ἡ ἐν C. I. A. II 971 e στήλ. 2 ἀναγραφομένη.

Δύο τινὰ παρατηρούμεν ἐν παρόδῳ· πρῶτον ὅτι ἑσφ νεώτεροι εἶνε αἱ ἀναγραφόμεναι νικαί, τοσοῦτοφ πληρέστεραι εἶνε αἱ ἀναγραφαί, ὡς ἐκείναι π. χ. ἐν αἷς προστίθεται καὶ ὁ πραγματικὸς ὑποκριτῆς (C. I. A. II, 971 b στ. 6 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ στήλ. 3 στ. 8)· δεύτερον ὅτι πάσης ἀναγραφῆς τὸ ἐ ἐστὶ ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος κείται ἔκτος τῆς καθέτου τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν στίχων· νομίζομεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς εὐχερῆ ἀνέυρεσιν τῶν ἀνοζητουμένων νικῶν.

Ἦσως συνεγιζόμενων τῶν ἀνασκαφῶν εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα τεμάχια τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ οὕτω δυνηθῶμεν καὶ πάλιν ἐκτενέστερον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Φεβρουαρίου 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εἰς τὴν ἐξ ἐλεβστίνου ἐπιγραφῆν

Εἰς τὰς σημειωθεῖσας τοῦ χαρακτοῦ ἀδελφείας προσθετέα ἀκόμη καὶ αἱ ἐξῆς· Β, στ. 59 τάττεσθαι ἀντὶ τοῦ τάττεσθαι, ἧτις καὶ ὑπεδείχθη ἐν τῇ μεταγραφῇ, καὶ Β, στ. 38 λῖθοι ἀντὶ τοῦ λῖθοσ πιθανῶς, ὅποτε καὶ ἡ ἄλλη αὐτῆ φράσις ἡδύνατο νὰ συμπληρωθῇ τέμνευθαι καὶ μείζουσι λίθος. Ἰδικαί μου δὲ ἀδελφεία εἶναι Β, στ. 87 ΚΑΛΕΙΑ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λίθῳ ὀρθῶς φερομένου ΚΑΙΛΕΙΑ. Β, στ. 20 τὸ δεύτερον γράμμα δὲν διακρίνεται σαφῶς, πάντως δμως δὲν εἶναι Ο. Β, στ. 52 τὸ τελευταῖον γράμμα διεκρινά κατόπιν ὡς Ι, ὡστε ἡδύνατο καὶ Γ μάλλον νὰ ἦναι. Α, στ. 21 τὸ τελευταῖον γράμμα ἀνέγνωσα μάλλον ὡς Ο. Β, στίχ. 68-69 τῆς μεταγραφῆς ἀντὶ τοῦ τετραπόδαο γράφ. τετράποδαο.

Ἐν Ἐλευσίνῃ τῆ 22 Φεβρουαρίου 1887.

Δ. Φ.

ΕΠΙΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Τὸ ἀνάγλυφον περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν σελ. 179 εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882 πρὸς τὸ 1883 πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενῶνος, καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν Παρανασφῶ, τόμ. Ζ'. 1883 σελ. 277 ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, πραγματευομένου περὶ ἐνὸς μόνον τῶν τεμαχίων τοῦ ἀνάγλυφου καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδῃ, 1883 σ. 42 ὑπὸ Κ. Δ. Μυλωνᾶ. Ὑψος ἔχει τὸ ἀνάγλυφον 0,67, πλάτος 0,63. Ῥητέον δὲ οὗτι οὐχί, ὡς ἐκ παραδρομῆς εἶπομεν, δύο γυναικεῖαι μορφαὶ μεγάλας ἀπέταντι τῆς Ἀθηνᾶς εἰκονίζονται (οὕτω λέγεται καὶ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1883 σ. 42), ἀλλὰ μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεῖα.

Β. Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 31 ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἀρθροῦ « Ἀνασκαφαὶ κτλ. » ἀνάγνωθι: (Πῖναξ 4).

(Ἐξεῖδη τῆ 15ῃ Μαρτίου 1887.)